

ТАМАРА САРАФИЈАНОВИЋ
КАРМА

Уредник
Зоран Колунџија

ТАМАРА САРАФИЈАНОВИЋ

КАРМА

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Књигу посвећујем мојој МАМИ.

Небо се осу звездама.
Док се опирем вечном немиру,
пратим ону најсјајнију.
Иако јој путању мрсе сазвежђа,
ОНА увек на време стигне
да мом страху одузме име.
Руком лаком и уснама од пене,
сваке ноћи чува и целива мене.

Тамара С.

СНАЖНА ЉУДСКА ДРАМА

КАРМА је драматична прича која дира у емоције и рацио. Натопљен жаром, страшћу, амбицијом, маштом, болом и различитим самоспознајама, свет списатељице Тамаре Сарафијановић је дубока и замамна анализа разноликих ликова, њихових духовних стања и неспокојстава, приказан кроз реалистичко приповедање којим она осветљава етичке и egzистенцијалне проблеме модерног човека.

Фабула романа је изазовна психолошка студија где доминира однос фаталне жене (распусне опсенарке) и заљубљеног мушкарца. Роман КАРМА у основи носи снажну људску драму проткану унутрашњим крварењем, где је ОНА предатор, а ОН жртва.

ОНА је развијена са толико разблудне лепоте да изазива и очај и дивљење. Манипулативно тргује својом еротичношћу и дражима да би заситила своју незајажљиву потребу за пажњом и остварила амбиције.

ОН је одавно одрастао човек, за цео живот прилично емотивно огладнео. Љубав из погледа претвара се у телесну зависност и поробљавајућу страст.

Романтичан маштар, у својим сањаријама изградио је нереалан свет, у који дубоко залази, губећи контролу и додир са стварношћу. Жртва њене патологије, његова љубав и опсесија доводе до потпуног слома: моралног, психичког и физичког.

„Тако притворна, неодољива, загонетна, подла, луда, фасцинантна, чудесна и узнемирујућа, одузела ми је разум, сву моју памет, опустошила душу. Постала мој тамничар. Учинила ме толико безначајним. Тужно је бити мушко у мом случају.”

Читалац од прве странице бива потпуно увучен у атмосферу занимљивих дешавања у малој пито-рескној средини, где се, у свим нијансама преливају људски живот и људско искуство; њихове слабости и девијација; осећања и спознаје, стварност и промишљеност, имагинација и збиља – судбинска проблематика човека, а кроз унутрашње монологе и живописне дијалоге са сеоском пророчицом безобзирно се разоткрива нарав јунака, који трагају за смислом живота, постављају питања о својој суштини, покушавајући да дефинишу и своју стварност, али и коначност.

Песмом *Лилит*, Жака Брила, Тамара Сарафијановић одредила је кармички пут у роману као емоционалну стихију где је ватра љубави и страсти сагорела многе душе.

Оно што ову књигу издваја од других је то што вас час изненади, час узбуди, час вас понесе, час шокира, и питате се шта вас то заправо вуче све време, не испуштајући је из руку... Оно што је пресудно истаћи је то да, иако је на моменте на самој граници еротике, ова књига је све само не плитка. Тамара Сарафијановић озбиљне теме сугестивно ставља у први план, намећући се као одговоран приповедач.

Др Елизабета Немет

ЊОЈ.

Премислио сам. Похабао речи.

Заморио сам се од сањарења, а највише од лудачког страха да ћу те видети с другим, који ће ти бити потаман. Свестан сам да си развијена са толико разблудне лепоте, да ни не покушавам да замислим тог. Неког.

Али, могу да замислим своју бол. Већ је осећам у назнакама. Њу – не могу да приуштим. Моја духовна стрепња постала је жива – нисам створен за овоземаљску благодет.

Срце ми квари. Крао сам те по мало, надајући се. Ипак, нисам успео да украдем, најважније – твоју душу. Одбијам да живим без тебе, а са оvolико мисли о теби, које ме целог изјеле. А ниједна – ни фитиљ наде. Исцрпљен сам до крајњих граница и потпуно свестан свог чињења. И није ово због тебе! Ово је моје лично сагледавање стварности према самом себи, како бих се ослободио понижавајуће и поробљавајуће страсти.

Нисам сигуран ни да ли те мрзим. Потпуно си ме онеспособила. Живот је одрицање. А ја, ја немам више чега да се одрекнем. Одузела си ми разум и сву моју памет. Постала си мој тамничар.

Немам намеру да изазовем сажаљење и накнадну пажњу. Ово није афекат. Ја сам „отишао“ још оног часа када си ме бездушно одбила и понизила пред мужем. Учинила си ме толико безначајним... Душа ми црна од патње. Тужно је бити мушко у мом случају. Нико не заслужује да се оволико мучи.

Нисам успео да нађем потребан мир. Сада тражим само мало тишине да бих одржао опело над овим светом.

А ти, не брини. Бићеш добра глумица. Бар ја, за бољу, нисам чуо. Мене ћеш увек препознати по аплаузу.

Годину дана касније.

*

„Моја унука, моја Лилика... На великој сцени. Игра Шекспира!”

Госпођа Лакић није могла да сакрије радост, која је обузимала њено емотивно биће.

„С правом сте најпоноснија бака, драга госпођо”, шапнуо је Лиликин пријатељ, који је седео до ње. Кошчатим прстима чврсто му је стегла шаку.

„Колико сам срећна!”

„Ви најбоље знате колико траје одабир ансамбла за инсценацију Шекспирових дела. Али, морам признати да нимало нисам био изненађен кад је Лилики додељена улога Хелене. Она је и изгледом и умом изузетна.”

„Да мој Златко може сад да је види! Одмах би спознао тај наш *лакићевски* потенцијал, интелект, врцави сензибилитет, виртуозност у покрету, савршену дикцију. Иста је отац! Бог да му душу прости.”

Госпођа Лакић, Лиликина бака, крајичком марамице брисала је сузе, док је на великој сцени позоришта одјекивао Хеленин звонки глас:

*А зато баш и љубим вас још јаче.
Ко штене сам вам; о, Деметрије,
И бијете ме; ја вам ласкам више.
Ко псићем поступајте са мном, бијте,
И ударајте мене, не пазите на ме,
Изгубите ме, ал допустите,
Да идем за вам ко невредница.*

Хелена је пузала за Деметријем, необично неспутана, у чудном лиризму. Када је устала, на сцени се јасно разазнало – њено потпуно голо тело.

„Је ли ово нова адаптација Шекспира?” гласно се шапутало и негодовало у публици.

„Боже, узми ме сад! Госпођа Лакић је обгрлила своја колена и стискала их свом снагом, док су крупне сузе падале низ њено бледо лице.

„Смирите се госпођо. Ово је било спонтано надахнуће. Свака јој част!”

„Немојте...”

„Ово је сан летње ноћи, драга госпођо. Показала је колико је надарена глумица, али и раскошна жена.”

„Зар да овако обрука Хелену?!”

„Ово је била најеротичнија и најзаноснија Хелена која је икад стајала на позоришним даскама. Она је и луда чежња и анђеол!”

„Млади човече, оно што смо видели, сигурно није била анђеоска фигурација.”

„Метафорички, може бити и анђеоска. Биће она највећа!”

„Хоће, али срамота.”

„Не, не. Она је тако своја! Храбра, непосредна, тајанствена недокучива... Подстиче природну представу о узвишено лепом. А тек њено појудно тело! То је тело богиње.”

„Шта јој се могло догодити? Сулуди играказ на сопственој премијери!”, испрекидано је говорила госпођа Лакић.

„Уметност! За глумца је најважнији начин драматизације у позоришном дијалогу. Она то зна и осетила је моменат. А, то је, дар од Бога.“

„Ви све време причате као Лиликин обожава-лац. Необјективни сте.“

„Ја сам ипак критичар, и из те перспективе првенствено говорим.“

„Молим Вас мало воде.“

Младић је отворио флашицу минералне воде и пружио је госпођи Лакић. Чим је дошла до ваздуха, он је страствено наставио.

„Уметност дуго чека на било какав искорак, ча-мећи у опортунизму, неукусу, осредњости, ли-цемерству, безидејности. Без противтеже мало-грађанској условности, изопачености, глупости. Недовршеној мисли!“

„Требало је одмах да приметим. Ви сте заљубље-ни!“

„То нема везе са представом. Покушавам да са-гледам ширу слику вечерашњег догађаја. Креатив-ност расветљава или потамњује класичне текстове.“

„Она је Хелену морала да изнесе онако како Бог заповеда!“

„Зашто? Због света?“

„Није то било који свет, млади човече. Тај наш свет... Наша паланка... Село.“

„А да се и ви, госпођо Лакић, преселите у Бео-град?“

„Ја јој нисам ту од помоћи. Свакако ће ме убити страх да ће се сломити. Само њу још имам. Вече-

рас је изазвала велики потрес. Питам се да ли је уопште свесна.”

„Наравно! Она живи за шок, аплауз, отргнути уздах, дивљење, сјај у очима. Као мајка нашег великог уметника Ви то одлично знате.”

„Знам доста. И о животу. И о Шекспиру. А њу... Њу сам од малена учила да Шекспир чува проблем у решењу.”

„Није било узалуд!”

„Изгледа да јесте. Какво ју је то лудило вечерас обузело? Не могу да докучим...”

„И мала доза лудила пружа фантастичне могућности. А само добар глумац уме да је искористи”

„То Ваше нерационално гледиште... За разлику од лудог јунака, у овом случају јунакиње, гледаоци су ослобођени обавезе да траже решење проблема. Они присуствују и учествује у стварању илузије и са собом носе садржај онога што се дешава.”

„Креативне методе и импровизације утицаће све више и на публику и њен развој. Допустите! Оно што нас је толико узнемирило, не може бити тривијалност, госпођо. Лиликина нагост је алегоријска фигура, односно израз снаге и лепоте једне жене.”

„Из угла заведене душе. Ја... Не могу више! И да запушим уши, чула бих на све стране гласне осуде, згађеност, скандализованост. Ово је исувише за мене, моју бол, моје године и моје поимање позоришта и уметности. Помозите ми да изађем”, прошапутала је, видно потресена, госпођа Лакић, Лиликина бака.

*

„Госпођо Самарџић! Лилика!”

„Изволите?” Својом мирноћом збунила је општу пометњу.

„Да ли је ово био перформанс из глади за шокирањем и сплина?”

Погледом је ћутке циљала безметежан простор.

„Наглашавање тела као уметничке творевине постаје Ваш сценски идентитет, који Вас на неки начин означава као опонента конвенционалне моралности, али и особу амбивалентне сексуалности...”

„Пардон?”

„Допустите ми да довршим мисао, госпођо Самарџић, јер ово није Ваш први инцидент”, била је упорна млада новинарка.

„Не допуштам. Ваша интерпретација представља потпуно одсуство маште, интуиције, фантазије, илузије. Коначно – интелигенције!”, рекла је Лилика плахо.

„Онда ми одговорите на следеће питање: Да ли сте нам вечерас демонстрирали паралелу између глуме и лудила?”

„Бизарно! А толико сте желели да звучите фројдовски!”

„Лилика, шта желите да постигнете оваквим репликама? Хоћемо ли добити иједан смислени одговор или представа још траје, а да ми то не знамо?”

„Сами процените. Најлуђи смо онда када смо за нас саме најверодостојнији. Моја глума или мој перформанс је лични пледоаје слободоумља. Ве-

лики писац ми је пружио прилику, и... Ја сам је искористила!"

„Шекспир Вам је пружио прилику?!“

„Да. Овакве интерпретације су могуће због недоследности.“

„О каквој недоследности говорите госпођо Самарџић?“ чуло се са свих страна.

„Шекспир је обожавао недоследност!“

„Лилика – да ли се иза свега овога крије искључиво комерцијални интерес?“

„Не разумем“, затрептала је очима.

„Да ли се осећате као предмет експлоатације од стране редитеља, чија је креативност имала за циљ да шокира јавност?“

„Не. Било је спонтано.“

„Да ли се плашите последица свог поступка?“

„Не.“

„И даље сте сигурни у себе, иако сте оскрнавили једно од највећих уметничких дела...“

„*Medio in vita in Teatro sumus.*“

„Ко вас је толико спровоцирао?“

„Деметар.“

„Зашто?“

„Да ли сте гледали представу?“

„Ви се шегачите! Нема ту никакве спонтаности.“

„А чега има?“

„Преваре! Подлегли сте општој атмосфери и хипокризији иако сте, да кажемо уметница, покушавајући да нам подметнете провокативни мамац, као савремено поимање културе.“

„Ах! Има ту и те како шмека! Није све црно-бело, прозаично и површно. Ово је био један екстравагантан моменат, признајем. Својим талентима, ставовима, потребама и осећањима, некоме се свидимо, некоме не. Равнодушност је највећи шамар за ево, али ја овде осећам великог набоја...”

„Ви сте врло сујетни госпођо Самарџић!”

„А ви, не знате где почиње уметност.”

„Реците нам!”

„Шекспиров текст својом сложености пружа могућности за преиспитивање различитих феномена.”

„Признајем да сте потпуно невероватни у својим интерпретацијама. Пошто сте амбициозни и храбри, зашто нисте били маштовитији?”

„Маштовитија?”

„Тако је. Могли сте и без свлачења исказати свој бунт.”

„Схватам! Ви не волите жене.”

„Не мењајте тему Лилика.”

„Зар на овом свету заиста има одеће достојне овог тела?!” театарно је узвикнула Лилика и збацила крзно са себе. Остало је тело, у хаљини, која га је моделовала до перфекције.

„Ваш јединствени сексепил и оригиналност, очигледно настају из инцидента и ароганције. Поенти-рајте!”

„Не желим, иако и ја волим да флертујем с речима.”

„Да ли имате још неко изненађење за вечерас?”, није испуштао микрофон, искусни новинар.

„Чико, а зашто вирите испод моје хаљине?!“

„Молим?! То није... Ви нисте глумица, већ обична каћиперка жељна славе по сваку цену!“

Лилика га је гледала право у очи, док је померала бретеле. Хаљина је склизнула на бедра и искочиле су... Чврсте, велике, осунчане груди. Чула се цика, громор, звиждуци, аплауз.

„Ви сте права глумица у сваком тренутку, шта год неко мислио!“, узвикнуо је познати новинар у првом реду.

„Зато ћу овом господину приуштити задовољство да опипа моје лепотице. Не бих желела да сутра напише да нису праве.“

„Лилика!“, чуло се скандирање, док су севали блицеви.

Док је једном руком држала бунду и покривала попрсје, другом је појачала микрофон и накашљала се.

Запитајте ветар, талас, звезду, птицу, часовник, све што јури, све што кружи, све што хучи, све што пева, све што говори, запитајте који је час; и ветар, талас, звезда, птица, часовник, одговориће вам: Да не бисте били мученичко робље времена, опијајте се без престанка! Опијајте се лепотом!

„Још једно питање! Молим вас!“, викнуо је, скоро без снаге, младић, који се пробијао, кроз гомилу, носећи натрпану кожну торбу, која му је спадала с рамена.

„Али, једно.“ Била је изричита Лилика.

„Цитирали сте Бодлера...“

„Тако је.“

„Да ли избор Бодлера има везе с вашим љубавником који је...?“

Није сачекала да доврши мисао. Пришла му је на удах. Ноктима је куцкала по златној табакери, док су јој се уста драматично смањила, а очи посивеле. Потпетицом је гњечила његове босе прсте у сандалама, док није гласно зацвилео.

„Нисам хтео...“

„Хвала вам што сте дошли на вечерашњу премијеру“, изговорила је промукло и развукла усне у научен осмех.

„Где вам је супруг? Да ли вам је опростио превару? Да ли је знао да ћете се обнажити у представи? Да ли сте још у браку?“, одзвањало је хорски.

Док је полако седала на задње седиште, уска хаљина се све више дизала, откривајући дуге, лепе ноге. Потом су се затворила врата, црног, великог аута.

*

Док је левим раменом била залепљена за звон, Лилика је осетила све јачу главобољу. Врата јој је отворио висок, наочит младић.

„Баш те погодило питање о Богдану!“

„Јеси сам?“

„Имаш среће, лепојко.“

„Дај ми нешто кратко, да дођем себи.“

„Што ниси јавила да ћеш доћи? Имам само хладно пиво.“

„А остало?“

„Попило се.”

„Само лумпујеш блудниче.”

„Глумице, могли сте и ви донети плезир.”

„Имаш право мацане. Онда, дај то хладно пиво и ако имаш *нешто* да ме дигне.”

„Баш немаш данас среће Лилит. Утањιο сам и с тим.”

„Јеботе, па ти си стварно само леп. Зашто живиш тако?”

„Како?”

„Као последњи бедник.”

„Волим.”

„Не сери.”

„А зашто ти волиш да те бедник кара?”

„Хајде, помози ми да скинем хаљину.”

„Лилит, како си добра! Све си боља и боља.”

„Је ли?!”

„Да ли те само ја зовем правим именом?”

„Да.”

Док јој је пажљиво свлачио хаљину, грубо ју је хватао за сисе.

„Где си навалио? Идем да се истуширам, а ти из фиоке одабери... Неки што волиш.”

„Је л’ баш морам?”

„Наравно. Овуда пролази толико жена...”

„Откад си ти постала тако опрезна?”

„Сад сам звезда.”

„Извињавам се *Ваша висости*.”

„Могоа би и ти да се припазиш. Погледај с чим располагаеш... Била би велика штета да угружиш такво оружје.”